

Ўзбекистон Республикаси Президенти Ислом Қаримов Словакия Республикаси Президенти Михал Ковачнинг таклифига биноан шу йилнинг 16-17 январ кунлари расмий таширф билан Словакия Республикасида бўлади.

Йилгилишда ўтган йил республика вабо ва ўткир диарея касалликларининг олдини олиш юзасидан амалга оширилган чора-тадбирлар ва 1997 йилдаги вазифалар муҳофиза этилди. Тегишли ташкилотлар раҳбарларининг шу ҳақидаги ахборотлари тингланди.

Муҳофиза этилган масалалар юзасидан тегишли қарорлар қабул қилинди. Эпидемиологик назоратини янада барқарорлаштириш чора-тадбирлари белгиланди. Қорақалпоғистон Республикаси Вазирлар Кенгаши Раиси, барча вилоятлар ва Тошқент шаҳри ҳокимлари бошчилигида жойларда эпидемияга қарши кураш фавкулда комиссияларининг йилгилишини ўтказиш топширилди.

Йилгилишда республика Бош вазирининг ўринбосари А. Азиз-

БОЙЛИККА АЛМАШТИРИЛГАН ИЗЗАТ

Шоки кўлида зилдаккина халталар кўтариб бозордан чиқиб келаётганлиги. Шундоқгина олдимга бир машина келиб тўхтади. Кип-қизил ранги офтоб тивдида кўзни қамаштириб турган ял-янги, жажжи «Дамас» автобуси. Ундан очик чехраси, ялқовлиги билан оламни ўзига тортиб тураётган эски муаллим ошман Фозилжон тушди-ю, елкамга кафларини ташлаб сўраша кетди. Қўларимдан юлкларини тортиб олиб, машинага ортди.

Ўзимнинг ичи катта-кичик қардон қўтиларга тўла машинанинг олдинги ўтиричига зўрлаб ўтқизди. Яна илдам ҳаракат билан ёнмага ўтириб, машина рулини бўрай кетди. Қўл рулдаги тили ҳал-аврол сўрашдан тиямас, сўнгги йилларда қилган ишларимни сўраштиради. Мен ҳам ўз набатига:

-- Ўзингдан сўрасак, сенда қандай ўзгаришлар бўлди? -- дедим унинг кўтилмаган ҳаракатларидан ажабланиб.

-- Кўриб турганларингиз! -- деди у маннун кайфиятда.

Тагдор жавоб мени қониқтирмади.

-- Машина йўрғалатишнинг ўзинга ярашиб туршиди. Кимга шифёрлик қилаётганингни билгим келади? -- деб қўлга олдим.

Фозилжон ҳам қаққада отиб қўйди. Сўнг жиддий тус олиб, маънавий, ундаги молларини ўзиники эканини, бунадан икки-уч йил бурун тижорат ишга киришганини билдирди.

-- Тўхта, тўхта, ошна, муаллимлик нима бўлди?

-- Муаллимликми? Ҳозирча тўхтади. Шароитга қараб иш тутишга тўғри келиш...

Камила йилгирма йилча мактабда ўқитувчилик қилиб, анча обрў орттирган одамдаги бу ўзгариш менга жуда гайратлиги туюлди. Ўзимда тутилган нохуш кайфиятни унга очиб солгим келиши-ю, аммо сабр қилдим.

Унинг янги ишдан қанчалик қаноат ҳосил қилганини билгим келиш.

-- Муро бўлсин, -- дедим тил учиди. -- Ишқилиб тижорат ишини кўнглидагидай кетяптими?

-- Чаккимас. Насибга яраша...

Машина баланд бинолар оралиғидаги гузарчага етганда таққа тўхтади. У машина ичидан лаш-лушларни олиб тушири бошлади. Турли-туман нарсалар билан савдо қилаётган ёймачилар қаторига жойлашган дўкончадан югуриб бир ўспирин чиқди. Кўзимга иссиққина қўриганган бу ўспирин Фозилжоннинг ўғличаси экан. Ота-бола бир зумда юлкларни дўконга жойлаб олишди. Мен мўжизагина дўконнинг кенг пештахтасига ёйиб қўйилган алвон ранг ёрликлардаги ширинлик ва бошқа мей молларга кўз ташлаб турганим. Бунга пайқанган Фозилжон марғур бир вақоҳатда: «Қалай?» -- дегандай менга имо қилди. Мен билмаганга олиб, халталаримни кўтарганча жўнаша шайланганим. У қайтарди. Ўйимга етказиб қўймоқчи бўлиб, рулга ўтирди. Мени боладан бери ўйлаб-келётган ошманнинг «тежорат иш» нимадан иборатлиги энди аққол қўриганда.

-- Демак, -- дедим ичимадиги тилимга чиқиб, -- сен мот келтириб берсан, ўзичанг савдо қилди. Шундайми?

-- Гоҳо, гоҳо... мен йўғимда...

-- деди Фозилжон дуалом қилиб.

-- Ўтичганг нечаничи синафда?.. Саксизингизми?.. Унақа бўлса, айт-чи: ўқиб билан савдо-сотикчи бирга қўшиб обораиш мумкинмикин? Ўзини ўқитувчилик қилиб турганимда ўқувчи дарсинини ташлаб кетасан, нима деган бўлардинг?

Саволим оғир ботиб, дами ичига тушди. Авлоим ўзгариб, яна оғирроқ бир сўз айтиворишининг олдини олмоқчи бўлиди-да:

-- Ў ўғини сўрасанг, оғайни, мени бу ишларга турмуш миж-бур қилди. Жўабайди жоним.

Уч болам бор...

-- Хотининг катта чевар-ку. Икковининг топганинг нахотки уч болани боқилса етмаса?

-- Рўзгорга етгани билан, фарзандлар озу-ҳаваси деган гаплар.

Унинг айтишча, фарзандларнинг каттаси қиз бўлиб, бўйи етиб қолган, совишлар эшик қокдериб, безор қилишган. Хотини шу совишлардан битта бой-вучасига ён босиб қолган. Бой-

вучча бунга қийим тикириб юртганда қизини кўриб икки суюбди. «Шу қизингизни ўзимга келин қилганим бўлсин!» деб ёпишиб олибди. Фозилжон таниш-билишлар орқали азмойиш олиб кўрса, қўла бўлиш одам каттагина бир фирманинг бошлиғи, ўғли эса ёлчиб қўймаган, ота-оналарига маст бир такасалтанг экан. Фозил бу совчидаан воз кечилини қанча талаб қилмасин, хотини илгичини унгиси келмасин. «Қўданг борми деса дегудай бадастир одамлар экан» дег эҳтилод қўйибди. Қўданнинг истақлари даражасида доврўли тўй қилиш таралдудига киришиб кетишди.

-- Ҳа, бўлди, -- дедим воқеанинг тағига етгач, -- демак ўртада беллашува бошланганди. Беллашувага дош бериш учун ўзининг тижоратга урибсан. Осилянган ҳам баланд дорга осил, оёғинг ерга таммасин, дегин. Шу вақтгача ҳамма сени «домла» деб, болалар «устоз» деб эъзозлаб ке-

гари ажайиб фазилатларини тиклаш йўлини кенг очилди. Гузал ўзбекона одамларимиздан биттаси -- ўзаро ҳамжиҳатлик, иноқликлар. Ана шулар одамларимизни уюшқоқликка олиб кетди. Каттаими, кичикми бирон иш чиқса қўтчилик бўлиб баҳам қўриш, ҳашар орқали битказиш азалий одамларимиздан: том сувоқими, уй-жойни таъмирлашми, ариқ қазиб сув чиқаришми, масжид, мадраса, чойхона қуришми, тўй-ҳашам ёки таъзия ўтказишми-барчасида ҳамсоёллар, қариндош-уруғлар, дўст-ёрлар бир-бирларига пийсабилло қарашворишади. Ташвиш-қувончларига шерик бўлишади, қариб-ғубобларини сўнашади, ойирини енгил қилишади. Бу ишларда маҳалланинг роли бебаҳо. Президентимизнинг ақоли ўртақчилиги кўп юмушларни маҳалла бошқарувида ишонли топириш лозимлигини ўқидириб туриши шундандир. Ҳатто умумхалқ

бўлган ҳодисани айтиб берувдим. У «Майли, кўп бўлмаса ороқ ермиз!» -- дея юпатишга тушди. Далам ҳам: «Ҳа, бу кўнлар ўтар-кетар. Сабр таги раҳмон. Умидсизлик қилма. Ноумид -- шайтон!» деб қўшиб қўйди.

Ана шундай, ота-оналаримизнинг ҳаёт тажрибалари, қолдирган сабоқлари, чидамлилиги, тоқатлилиги, бағрикенглик одамлари бизга ҳозир жуда асқотаяпти. Халқимизнинг ақсариёти эртанги фаровон турмушга ишонч ва умид билан кўз тутмоқда, жамиятни иқтисодий тангликдан олиб чиқиш жабҳасида қўйиб-ёниб баракали меҳнат қилмоқда. Мамлакатимизда бой хорижий давлатлардагидан қолшимайдиган қороналарнинг бирин-кетин барпо этилаётгани, ер ости ҳам ер усти билимларимиз илдам суриятларда юзага чиқарилаётгани, илгари назардан қолиб кетган ўзбеклар юртини энди дунё тан олиб, таъзим бажо келтираётгани яхшилик-

мода» деб миллий удумимизга, муслмончилик ҳаё-ибосига тўғри келмайдиган олабайроқ қийимларга ўтаётганлар бор. Халқимиз фахр билан қийилган чўст дўппи ўрнида эса оқ дўппи қийган йилгилар, ҳеч заруратсиз ҳижоба бурканган қизлар учраятти. Меҳнатсиз топишган даромад баъзиларни сайёқлик, гиёҳвандлик каби қоронғу кўчаларга ҳам бошлаб, аҳолининг оқсойиштадигани бузаётгани ачинарликир. Ўз фарзандларини бекорчи ҳою ҳавасларга берилиб, тарбияси бузилишига йўл қўётган ота-оналар бу халоларини қанча тез англаб олсалар, шунча яхши бўларди.

Мамлакатимизнинг тараққиётда маънавий устувор ўрин тутишини, инсон эҳди ва руҳиятига маънавий-маърифий қадриятларни синдириш энг долзарб вазифа эканлигини кўпчилик англаб етгачти. Президентимизнинг шу масалага оид фармонлари қизил кутуб олинганлиги бунадан далолатлар. Маънавиятсиз келажак йўқ. Маънавий бободаги ишлар юришиб, бамаъни, инсоф-тавфийли одамлар қанча кўпайса умумий юксалишга шунча тез йўл очилгусидир. Шунини ўқидириш ўринлики, маънавий-маърифий тарбияни дастлаб ёш авлоддан бошламоқ керак. Ҳамма нарса болаликдан бошланганди деб бекорга айтмаймиз. Олдимизда турган улкан мақсадларни рўёбга чиқариш ўсаётган авлоднинг гайрату шижоати, филокорлигига беҳад меҳнатсеварлигига боғлиқдир. Фарзандларимизни ана шунга тайёрлаб, баркамол инсонлар қилиб етиштириш ўз-ўзидан халқ таълими, мактаблар зиммасига тушади, устозлар билан ота-оналар ҳамкорлигига таянади. Зеро таълим-тарбия ҳам мустақиллик пойдевори. Қачонки ўғил-қизларимиз билим ва ҳунарларга иштиёқ билан беришсалар, ватанини, аждодлар меросини оташин муҳаббат билан севсалар, мустақиллик меъварини кўз қорачиғидай асрашга ўргатсалар, алоқо одобда намуна кўрсатсалар маънавият раванқига йўл очилган бўлади.

Ана шу йўлдаги сайй-ҳаракатларга оми-қўми пўтур етказиб қўювчи иллатлардан ҳам кўз ююлмаймиш. Шундай иллатлардан бири болаларимизнинг дунёқарашини бузиб, фелъ-атворини айтиштириб, беҳаёликни тарғиб этувчи хорижий кинофильмлар, видеолардир. Яқинда Ўзбекистон ойнаи жаҳони болалар тарбиясида кинонинг роли ҳақида қўрсатув уюштирилди. Шунда ёзувчи Шароф Бошбеков бу соҳадати кам-чиликлар ҳақида кўзюниб: «Очиги, биз хорижий фильмларга майдонни ташлаб, таслим бўлиб чиқиб кетдик. Бу соҳани кўлга олмас эканмиз, оқибат яхши бўлмайди», деди. Бу фикрга тўла қўшсамиз ва жамоатчилик, тегишли ташкилотлар маъруз суоқ томошаларга муносабат билдирар деб умид қилдим. Жумҳуриятимизда қўшлар ва ўспирлар фильмлари маркази ташкил этилади деган хабар тарқалганга бир неча йил бўлди, бу хайрили иш амалга ошса, айни мўлдоа бўларди.

Чайқовчи -- ўқувчилар

Биз авлод таълим-тарбиясида қийинчилик туедайётган муаммолардан яна биттаси -- айрим болаларнинг тижорат номи билан табла ишлаб юриб, бир қоридк кўни уйга оташгани. Ота-онамга энг зарур совага деб бозордан бир турвачи мош оли кетганди. Тошкент вокзалда поездан тушгандимизда иккир, яланг оёқ болалар мени ўраб олишди-ю, турвачамга тўй тортиб юборишди. Шир элиб қўришган мошини ҳовушда олишганча оғизларига, чўнтақларига тикишди. Мен хун бўлиб йитлаб юбордим. Уйга келсам, ойм бечора мени қўрибқ, «ой болам, нега афти-ангиринг бир ҳолатда бўб қолди?» деб ачинаиб кетди. Мен унга вокзалда

дан нишона эмасми?

Мамлакатимизнинг тараққиётда маънавий устувор ўрин тутишини, инсон эҳди ва руҳиятига маънавий-маърифий қадриятларни синдириш энг долзарб вазифа эканлигини кўпчилик англаб етгачти. Президентимизнинг шу масалага оид фармонлари қизил кутуб олинганлиги бунадан далолатлар. Маънавиятсиз келажак йўқ. Маънавий бободаги ишлар юришиб, бамаъни, инсоф-тавфийли одамлар қанча кўпайса умумий юксалишга шунча тез йўл очилгусидир. Шунини ўқидириш ўринлики, маънавий-маърифий тарбияни дастлаб ёш авлоддан бошламоқ керак. Ҳамма нарса болаликдан бошланганди деб бекорга айтмаймиз. Олдимизда турган улкан мақсадларни рўёбга чиқариш ўсаётган авлоднинг гайрату шижоати, филокорлигига беҳад меҳнатсеварлигига боғлиқдир. Фарзандларимизни ана шунга тайёрлаб, баркамол инсонлар қилиб етиштириш ўз-ўзидан халқ таълими, мактаблар зиммасига тушади, устозлар билан ота-оналар ҳамкорлигига таянади. Зеро таълим-тарбия ҳам мустақиллик пойдевори. Қачонки ўғил-қизларимиз билим ва ҳунарларга иштиёқ билан беришсалар, ватанини, аждодлар меросини оташин муҳаббат билан севсалар, мустақиллик меъварини кўз қорачиғидай асрашга ўргатсалар, алоқо одобда намуна кўрсатсалар маънавият раванқига йўл очилган бўлади.

Чайқовчи -- ўқувчилар

Биз авлод таълим-тарбиясида қийинчилик туедайётган муаммолардан яна биттаси -- айрим болаларнинг тижорат номи билан табла ишлаб юриб, бир қоридк кўни уйга оташгани. Ота-онамга энг зарур совага деб бозордан бир турвачи мош оли кетганди. Тошкент вокзалда поездан тушгандимизда иккир, яланг оёқ болалар мени ўраб олишди-ю, турвачамга тўй тортиб юборишди. Шир элиб қўришган мошини ҳовушда олишганча оғизларига, чўнтақларига тикишди. Мен хун бўлиб йитлаб юбордим. Уйга келсам, ойм бечора мени қўрибқ, «ой болам, нега афти-ангиринг бир ҳолатда бўб қолди?» деб ачинаиб кетди. Мен унга вокзалда

дан нишона эмасми?

Мамлакатимизнинг тараққиётда маънавий устувор ўрин тутишини, инсон эҳди ва руҳиятига маънавий-маърифий қадриятларни синдириш энг долзарб вазифа эканлигини кўпчилик англаб етгачти. Президентимизнинг шу масалага оид фармонлари қизил кутуб олинганлиги бунадан далолатлар. Маънавиятсиз келажак йўқ. Маънавий бободаги ишлар юришиб, бамаъни, инсоф-тавфийли одамлар қанча кўпайса умумий юксалишга шунча тез йўл очилгусидир. Шунини ўқидириш ўринлики, маънавий-маърифий тарбияни дастлаб ёш авлоддан бошламоқ керак. Ҳамма нарса болаликдан бошланганди деб бекорга айтмаймиз. Олдимизда турган улкан мақсадларни рўёбга чиқариш ўсаётган авлоднинг гайрату шижоати, филокорлигига беҳад меҳнатсеварлигига боғлиқдир. Фарзандларимизни ана шунга тайёрлаб, баркамол инсонлар қилиб етиштириш ўз-ўзидан халқ таълими, мактаблар зиммасига тушади, устозлар билан ота-оналар ҳамкорлигига таянади. Зеро таълим-тарбия ҳам мустақиллик пойдевори. Қачонки ўғил-қизларимиз билим ва ҳунарларга иштиёқ билан беришсалар, ватанини, аждодлар меросини оташин муҳаббат билан севсалар, мустақиллик меъварини кўз қорачиғидай асрашга ўргатсалар, алоқо одобда намуна кўрсатсалар маънавият раванқига йўл очилган бўлади.

Чайқовчи -- ўқувчилар

Биз авлод таълим-тарбиясида қийинчилик туедайётган муаммолардан яна биттаси -- айрим болаларнинг тижорат номи билан табла ишлаб юриб, бир қоридк кўни уйга оташгани. Ота-онамга энг зарур совага деб бозордан бир турвачи мош оли кетганди. Тошкент вокзалда поездан тушгандимизда иккир, яланг оёқ болалар мени ўраб олишди-ю, турвачамга тўй тортиб юборишди. Шир элиб қўришган мошини ҳовушда олишганча оғизларига, чўнтақларига тикишди. Мен хун бўлиб йитлаб юбордим. Уйга келсам, ойм бечора мени қўрибқ, «ой болам, нега афти-ангиринг бир ҳолатда бўб қолди?» деб ачинаиб кетди. Мен унга вокзалда

дан нишона эмасми?

Мамлакатимизнинг тараққиётда маънавий устувор ўрин тутишини, инсон эҳди ва руҳиятига маънавий-маърифий қадриятларни синдириш энг долзарб вазифа эканлигини кўпчилик англаб етгачти. Президентимизнинг шу масалага оид фармонлари қизил кутуб олинганлиги бунадан далолатлар. Маънавиятсиз келажак йўқ. Маънавий бободаги ишлар юришиб, бамаъни, инсоф-тавфийли одамлар қанча кўпайса умумий юксалишга шунча тез йўл очилгусидир. Шунини ўқидириш ўринлики, маънавий-маърифий тарбияни дастлаб ёш авлоддан бошламоқ керак. Ҳамма нарса болаликдан бошланганди деб бекорга айтмаймиз. Олдимизда турган улкан мақсадларни рўёбга чиқариш ўсаётган авлоднинг гайрату шижоати, филокорлигига беҳад меҳнатсеварлигига боғлиқдир. Фарзандларимизни ана шунга тайёрлаб, баркамол инсонлар қилиб етиштириш ўз-ўзидан халқ таълими, мактаблар зиммасига тушади, устозлар билан ота-оналар ҳамкорлигига таянади. Зеро таълим-тарбия ҳам мустақиллик пойдевори. Қачонки ўғил-қизларимиз билим ва ҳунарларга иштиёқ билан беришсалар, ватанини, аждодлар меросини оташин муҳаббат билан севсалар, мустақиллик меъварини кўз қорачиғидай асрашга ўргатсалар, алоқо одобда намуна кўрсатсалар маънавият раванқига йўл очилган бўлади.

Чайқовчи -- ўқувчилар

Биз авлод таълим-тарбиясида қийинчилик туедайётган муаммолардан яна биттаси -- айрим болаларнинг тижорат номи билан табла ишлаб юриб, бир қоридк кўни уйга оташгани. Ота-онамга энг зарур совага деб бозордан бир турвачи мош оли кетганди. Тошкент вокзалда поездан тушгандимизда иккир, яланг оёқ болалар мени ўраб олишди-ю, турвачамга тўй тортиб юборишди. Шир элиб қўришган мошини ҳовушда олишганча оғизларига, чўнтақларига тикишди. Мен хун бўлиб йитлаб юбордим. Уйга келсам, ойм бечора мени қўрибқ, «ой болам, нега афти-ангиринг бир ҳолатда бўб қолди?» деб ачинаиб кетди. Мен унга вокзалда

дан нишона эмасми?

Мамлакатимизнинг тараққиётда маънавий устувор ўрин тутишини, инсон эҳди ва руҳиятига маънавий-маърифий қадриятларни синдириш энг долзарб вазифа эканлигини кўпчилик англаб етгачти. Президентимизнинг шу масалага оид фармонлари қизил кутуб олинганлиги бунадан далолатлар. Маънавиятсиз келажак йўқ. Маънавий бободаги ишлар юришиб, бамаъни, инсоф-тавфийли одамлар қанча кўпайса умумий юксалишга шунча тез йўл очилгусидир. Шунини ўқидириш ўринлики, маънавий-маърифий тарбияни дастлаб ёш авлоддан бошламоқ керак. Ҳамма нарса болаликдан бошланганди деб бекорга айтмаймиз. Олдимизда турган улкан мақсадларни рўёбга чиқариш ўсаётган авлоднинг гайрату шижоати, филокорлигига беҳад меҳнатсеварлигига боғлиқдир. Фарзандларимизни ана шунга тайёрлаб, баркамол инсонлар қилиб етиштириш ўз-ўзидан халқ таълими, мактаблар зиммасига тушади, устозлар билан ота-оналар ҳамкорлигига таянади. Зеро таълим-тарбия ҳам мустақиллик пойдевори. Қачонки ўғил-қизларимиз билим ва ҳунарларга иштиёқ билан беришсалар, ватанини, аждодлар меросини оташин муҳаббат билан севсалар, мустақиллик меъварини кўз қорачиғидай асрашга ўргатсалар, алоқо одобда намуна кўрсатсалар маънавият раванқига йўл очилган бўлади.

Чайқовчи -- ўқувчилар

Биз авлод таълим-тарбиясида қийинчилик туедайётган муаммолардан яна биттаси -- айрим болаларнинг тижорат номи билан табла ишлаб юриб, бир қоридк кўни уйга оташгани. Ота-онамга энг зарур совага деб бозордан бир турвачи мош оли кетганди. Тошкент вокзалда поездан тушгандимизда иккир, яланг оёқ болалар мени ўраб олишди-ю, турвачамга тўй тортиб юборишди. Шир элиб қўришган мошини ҳовушда олишганча оғизларига, чўнтақларига тикишди. Мен хун бўлиб йитлаб юбордим. Уйга келсам, ойм бечора мени қўрибқ, «ой болам, нега афти-ангиринг бир ҳолатда бўб қолди?» деб ачинаиб кетди. Мен унга вокзалда

дан нишона эмасми?

Мамлакатимизнинг тараққиётда маънавий устувор ўрин тутишини, инсон эҳди ва руҳиятига маънавий-маърифий қадриятларни синдириш энг долзарб вазифа эканлигини кўпчилик англаб етгачти. Президентимизнинг шу масалага оид фармонлари қизил кутуб олинганлиги бунадан далолатлар. Маънавиятсиз келажак йўқ. Маънавий бободаги ишлар юришиб, бамаъни, инсоф-тавфийли одамлар қанча кўпайса умумий юксалишга шунча тез йўл очилгусидир. Шунини ўқидириш ўринлики, маънавий-маърифий тарбияни дастлаб ёш авлоддан бошламоқ керак. Ҳамма нарса болаликдан бошланганди деб бекорга айтмаймиз. Олдимизда турган улкан мақсадларни рўёбга чиқариш ўсаётган авлоднинг гайрату шижоати, филокорлигига беҳад меҳнатсеварлигига боғлиқдир. Фарзандларимизни ана шунга тайёрлаб, баркамол инсонлар қилиб етиштириш ўз-ўзидан халқ таълими, мактаблар зиммасига тушади, устозлар билан ота-оналар ҳамкорлигига таянади. Зеро таълим-тарбия ҳам мустақиллик пойдевори. Қачонки ўғил-қизларимиз билим ва ҳунарларга иштиёқ билан беришсалар, ватанини, аждодлар меросини оташин муҳаббат билан севсалар, мустақиллик меъварини кўз қорачиғидай асрашга ўргатсалар, алоқо одобда намуна кўрсатсалар маънавият раванқига йўл очилган бўлади.

Чайқовчи -- ўқувчилар

Биз авлод таълим-тарбиясида қийинчилик туедайётган муаммолардан яна биттаси -- айрим болаларнинг тижорат номи билан табла ишлаб юриб, бир қоридк кўни уйга оташгани. Ота-онамга энг зарур совага деб бозордан бир турвачи мош оли кетганди. Тошкент вокзалда поездан тушгандимизда иккир, яланг оёқ болалар мени ўраб олишди-ю, турвачамга тўй тортиб юборишди. Шир элиб қўришган мошини ҳовушда олишганча оғизларига, чўнтақларига тикишди. Мен хун бўлиб йитлаб юбордим. Уйга келсам, ойм бечора мени қўрибқ, «ой болам, нега афти-ангиринг бир ҳолатда бўб қолди?» деб ачинаиб кетди. Мен унга вокзалда

дан нишона эмасми?

Мамлакатимизнинг тараққиётда маънавий устувор ўрин тутишини, инсон эҳди ва руҳиятига маънавий-маърифий қадриятларни синдириш энг долзарб вазифа эканлигини кўпчилик англаб етгачти. Президентимизнинг шу масалага оид фармонлари қизил кутуб олинганлиги бунадан далолатлар. Маънавиятсиз келажак йўқ. Маънавий бободаги ишлар юришиб, бамаъни, инсоф-тавфийли одамлар қанча кўпайса умумий юксалишга шунча тез йўл очилгусидир. Шунини ўқидириш ўринлики, маънавий-маърифий тарбияни дастлаб ёш авлоддан бошламоқ керак. Ҳамма нарса болаликдан бошланганди деб бекорга айтмаймиз. Олдимизда турган улкан мақсадларни рўёбга чиқариш ўсаётган авлоднинг гайрату шижоати, филокорлигига беҳад меҳнатсеварлигига боғлиқдир. Фарзандларимизни ана шунга тайёрлаб, баркамол инсонлар қилиб етиштириш ўз-ўзидан халқ таълими, мактаблар зиммасига тушади, устозлар билан ота-оналар ҳамкорлигига таянади. Зеро таълим-тарбия ҳам мустақиллик пойдевори. Қачонки ўғил-қизларимиз билим ва ҳунарларга иштиёқ билан беришсалар, ватанини, аждодлар меросини оташин муҳаббат билан севсалар, мустақиллик меъварини кўз қорачиғидай асрашга ўргатсалар, алоқо одобда намуна кўрсатсалар маънавият раванқига йўл очилган бўлади.

Чайқовчи -- ўқувчилар

Биз авлод таълим-тарбиясида қийинчилик туедайётган муаммолардан яна биттаси -- айрим болаларнинг тижорат номи билан табла ишлаб юриб, бир қоридк кўни уйга оташгани. Ота-онамга энг зарур совага деб бозордан бир турвачи мош оли кетганди. Тошкент вокзалда поездан тушгандимизда иккир, яланг оёқ болалар мени ўраб олишди-ю, турвачамга тўй тортиб юборишди. Шир элиб қўришган мошини ҳовушда олишганча оғизларига, чўнтақларига тикишди. Мен хун бўлиб йитлаб юбордим. Уйга келсам, ойм бечора мени қўрибқ, «ой болам, нега афти-ангиринг бир ҳолатда бўб қолди?» деб ачинаиб кетди. Мен унга вокзалда

дан нишона эмасми?

Мамлакатимизнинг тараққиётда маънавий устувор ўрин тутишини, инсон эҳди ва руҳиятига маънавий-маърифий қадриятларни синдириш энг долзарб вазифа эканлигини кўпчилик англаб етгачти. Президентимизнинг шу масалага оид фармонлари қизил кутуб олинганлиги бунадан далолатлар. Маънавиятсиз келажак йўқ. Маънавий бободаги ишлар юришиб, бамаъни, инсоф-тавфийли одамлар қанча кўпайса умумий юксалишга шунча тез йўл очилгусидир. Шунини ўқидириш ўринлики, маънавий-маърифий тарбияни дастлаб ёш авлоддан бошламоқ керак. Ҳамма нарса болаликдан бошланганди деб бекорга айтмаймиз. Олдимизда турган улкан мақсадларни рўёбга чиқариш ўсаётган авлоднинг гайрату шижоати, филокорлигига беҳад меҳнатсеварлигига боғлиқдир. Фарзандларимизни ана шунга тайёрлаб, баркамол инсонлар қилиб етиштириш ўз-ўзидан халқ таълими, мактаблар зиммасига тушади, устозлар билан ота-оналар ҳамкорлигига таянади. Зеро таълим-тарбия ҳам мустақиллик пойдевори. Қачонки ўғил-қизларимиз билим ва ҳунарларга иштиёқ билан беришсалар, ватанини, аждодлар меросини оташин муҳаббат билан севсалар, мустақиллик меъварини кўз қорачиғидай асрашга ўргатсалар, алоқо одобда намуна кўрсатсалар маънавият раванқига йўл очилган бўлади.

Чайқовчи -- ўқувчилар

Биз авлод таълим-тарбиясида қийинчилик туедайётган муаммолардан яна биттаси -- айрим болаларнинг тижорат номи билан табла ишлаб юриб, бир қоридк кўни уйга оташгани. Ота-онамга энг зарур совага деб бозордан бир турвачи мош оли кетганди. Тошкент вокзалда поездан тушгандимизда иккир, яланг оёқ болалар мени ўраб олишди-ю, турвачамга тўй тортиб юбор